

flemt Die til Foreningen for Søfartens Fremme — jeg haaber, at han vil tage dette Udtryk i den godmødige Betydning —, og dette har forarsaget, at han ikke vil have Pengene tilstaaet Instituter, der virke i Søfartens Interesse, men kun vil have dem anvendte til de Søfarendes Bedste, skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Forening rigtignok hedder: „til Søfartens Fremme“, men Søfolks Interesse hører ogsaa til Søfartens Fremme. Det er, hvad det ærede Medlem selv gjorde opmærksom paa, Søfolk, som der nyde Opdragelse, og jeg troer en god Opdragelse, saaledes at selv om det ærede Medlems Forslag bliver vedtaget, er jeg fuldkommen overbevist om, at Justitsministeren med god Samvittighed vil kunne stjænke Bidrag af disse Midler til Foreningen for Søfartens Fremme.

Tscherning: Jeg har, ligesom de ærede Forslagsstillere af Forslaget under Nr. 31, stillet et Forslag, som falder sammen med deres, om at § 13 skal gaae ud, skjøndt ikke fordi jeg deler deres Betragtning, at Søfartsbogen skulde kunne bruges saaledes, som § 13 paalægger at bruge den. Jeg holder mig nemlig overbevist om, at Søfartsbogen kun har med de Gjenstande at gjøre, som angaae den Værnepligtiges Stilling som Værnepligtig ligeoverfor Søkrigsvæsenet, men slet ikke har med hans personlige Character, Opsørsel etc. som Sømand ombord i et Handelsflib at gjøre. Dette viser sig ogsaa deri, at man i selve Forslaget, saaledes som det ligger for, har seet, at der kan være Folk ombord, paa hvilke Bestemmelserne ikke kan anvendes, saa at Mandflabet altsaa stilles ulige. I § 13, saaledes som den nu foreligger, staaer der: „De Vidnesbyrd, som af Skippere udstedes angaaende deres Stibsfolks Forhold i Tjenesten, maae for de Søfolks Vedkommende, der skulle have Søfartsbøger“ — man antager altsaa at der kan være nogle Søfarende, som ikke skulle have Søfartsbøger — „i Fremtiden alene meddeles i disse. Handler nogen Skipper herimod, ansees han for osv.“ (Afbrydelse). Jeg beder om Forlæbelse; de kunne fare paa Reiser uden Søfartsbog. Det er feilagtigt, naar man troer, at Værnepligtsloven i mindste Maade hjemler en saadan Anvendelse af Sø-

fartsbogen; det, at der deri er givet et Schema, som synes at hjemle det, beviser ikke, at det er rigtigt, thi Schemat kan være urigtigt, og det er ikke nogen Lov. I Loven hedder det derom: „Enhver Værnepligtig, der udmønstres eller forlader Landet for at fare med fremmede Nationers Skibe, skal være forsynet med en af Rægsforstanderen for det Sted, i hvis Rulle han er indført, udstedt Søfartsbog, hvori hans fulde Navn, Fødested og Fødselsaar samt hans Nummer og Vedtegninger i Rullen, betræffende hans Værnepligt, saavel som hans Ud- og Afmønstringer, skulle, saavidt muligt, til enhver Tid være fuldstændig indførte“. Det er altsaa en Afregning med dem som Sømand, der er Tale om; man skal vel huske paa, at enhver Sømand, der er værnepligtig, er Soldat; han udskrives ikke mere; han er udstreven derved, at han har taget denne Stilling. Søfartsbogen er altsaa en Bog, han har som tjensthyndende Mand i Hæren, og den kan ikke gaae over til at blive en Bog for Private, en Tjendebog, en Bog, hvori der kan indføres private Vidnesbyrd. Det er en Misforstaaelse; dertil kan Contrabogen bruges, men ikke Søfartsbogen. Vi ere altsaa enige om, at § 13 falder bort, og jeg holder mig ogsaa overbevist om, at man da vil afholde sig fra at indføre i Søfartsbogen noget Testimonium eller Skudsmaal. Jeg skal ikke fortsætte mine Udtalelser herom i Haab om, at den Understøttelse, som Forslaget har fundet hos flere ærede Medlemmer, ogsaa vil skaffe det Indgang her i Thinget. — De Bemærkninger, jeg endnu skal gjøre, ramme det Forslag, der gaaer ud paa, at § 6 skal udgaae, og at der i dens Sted skal tilføjes en Bestemmelse til § 3. I det jeg taler om, at § 6 skal gaae ud eller ikke gaae ud, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Feilen ved § 6 ikke er den, at der er forbeholdt Ret til at bruge legemlig Tugtelse, men den ligger deri, at man ikke har sat Grænsen for, hvor legemlig Tugtelse kan anvendes, efter den Vedkommendes Stilling, men efter hans Alder. En Halvbefaren ombord maa være fritagen for legemlig Tugtelse, hvorimod den, der er Lærling, kan og i egen Interesse bør være udsat derfor. Det er en Feiltagelse, naar man begynder paa eengang at vige saameget tilbage